

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 188.

Anden Session.

54de Møde.

Tredagen den 20de December.

(Fortf.)

B. Christensen (fortsat): Jeg troer, at den ærede Minister ikke blot i Humanitetens Interesse, men efter simpel Pligt, maatte være opfordret til ikke blot at undersøge Tilstanden i saa Henseende, men ogsaa at raade Bod paa den, forsaavidt dertil maatte være Anledning. Det er dobbelt vigtigt, at alle overordnede Embedsmænd, netop i et Forhold som dette, hvor vi nyligen have gennemført det, at alle Classer i Samfundet ere værnepligtige, at, siger jeg, under et saadant Forhold, overordnede Embedsmænd med Omhu vaage over de indre Tilstande i Hærvæsenet; thi ganske vist hidrører den Utilbøielighed, den Angst kunde man gjerne sige, som saamange af vore Medborgere have været for den Foranstaltning, netop fra de Ideer, de have gjort sig om Stillinger, de kunde komme i, som ligenede den her skildrede.

Schæring: Jeg troer, at den sidste ærede Taler i een Retning har misforstaaet den ærede Krigsminister, idet han nemlig sagde, at han kunde ikke see, at Appæl fra den dicterede Straf kunde nytte den Paagjældende. Det maa uopvendigtvis kunne nytte ham, da Appællen ikke indtræder efter lidt Straf, men bevirker en Suspension af Straffen, og altsaa giver ham Leilighed til at faae undersøgt, saavel om den ham tilkjendte arbitraire Straf har været rigtig, som om hans Sundhedstilstand og Alder er saaledes, at han kan taale at underkaste sig den tilkjendte Straf. Det er en væsentlig Ting, og, naar man alligevel siger, at den Intet har at betyde, saa maa det vel hovedsagelig ligge deri, at man troer, at Corporationsaanden igjennem Krigsretten skulde være af saadan

Beskaffenhed, at en Appæl af den Art ikke vilde finde Indgang. Jeg vil paa ingen Maade her indlade mig paa at undersøge Krigsrettens Værd; men een Art Appæl i denne Retning er jeg fuldkommen overbevist om i de fleste Tilfælde vil finde en ikke ringe Indgang, og det er Appællen med Hensyn til Sundheden. Jeg har næsten altid seet, at denne Appæl snarere har vundet for stor Anklang end for ringe. Det skulde have været mig kjerere, om det ærede Medlem, som har bragt denne Sag frem, først personlig havde henvendt sig til Krigsministeren; fordi det er vanskeligt at bringe disse Sager til offentlig Dmtale paa en fyldestgjørende og nyttig Maade; men, naar han ikke kunde beslutte sig dertil, saa troer jeg, at det i Disciplinens Navn, netop i Disciplinens Navn; er bedre, at han fremkommer her offentlig med Klage, netop paa dette Sted, end at han skjuler den, og lader en Misforøielse udvikle sig i Armeen, som vil hæves, naar det her bliver tydeligt, at der skeer Ret, og at det skeer efter Lov (Gle er up: Tydeligt!). Ja, tydeligt, ganske rigtigt; jeg nægter ikke, at paa den ene Side antager jeg, at Krigsministeren er fuldt berettiget til at nægte at inquirere; men paa den anden Side troer jeg ikke, at det er klogt, om det ogsaa er berettiget, at nægte at meddele Kjendsgjerninger, hvortil der ikke behøves Inquisition; thi det ærede Thing maa ikke troe, at en saadan arbitraire Straf gaaer bort, som Åpner for Vinden. Ingen Officer tør tilkjende en Straf af denne Art, uden at den indføres i Compagniets Straffeprotokol med Tilføiende af Årsagen, hvorfor den er dicteret, og Ingen maa troe, at disse Straffeprotokoller efter Krigsartiklernes eller de bestaaende Parolers og Instrurers Bydende skulle ligge orkesløse. — Krigsbesty-